

Ἀναμνήσεις τοῦ μελοδραματ. θιάσου τῶν «Ὀλυμπίων».

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

Πανταχοῦ τὴν τροφὴν καὶ εὐτυχίαν τοῦ ἐζήτησεν ὁ ἄνθρωπος, διότι ἢ μὲν τρέφει τὸ σῶμα, ἢ δὲ τὴν ψυχὴν, ἂν καὶ τινες δὲν παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ, ἀλλ' ὅτι αὕτη δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ φωσφορικὴ τις ἀναλαμπὴ τοῦ καλῶς τρεφομένου σώματος. Καὶ ὥς πρὸς τοῦτο μοὶ φαίνεται, ὅτι καὶ πῶς ἔχουσι δίκαιον, διότι καὶ σὺ ὡραία ἀναγνώστρια, μόνον ὅταν φάγῃς καλῶς, ὅταν ἐν-
δυθῇς κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν τῶν Παρισίων, ὅταν νύψῃς τὸ
ἄβρόν σου σῶμα μὲ σάπωνα τοῦ θρίδακος ἀρωματώδη, ὅταν κα-

μαρώσης τὴν μέσῃ σου εἰς τὸν καθρέπτην, τότε μόνον θὰ ἀποφασίσῃς νὰ ἀναγνώσῃς τὸν Βαλζάκ ἢ ποιητὴν τινα ῥωμαντικόν, θὰ κρούσῃς ἐπὶ τοῦ κλειδοκυκλάλου περιπαθεῖς τόνους τοῦ Δο-νιζέτη ἢ μεθυστικοὺς χοροὺς τοῦ Στράους· τότε μόνον πλέον ἀρχίζεις νὰ αἰσθάνῃσαι ὅτι δὲν εἶσαι κ ο ὕ κ λ α ἀλλὰ ὅλη ψυχὴ, ψυχὴ ἀξία λατρείας μυρίων ἐρώτων. Τότε εἶσαι πράγματι εὐτυχής, ἂν καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εὐτυχίας σου αἰσθάνεσαι ὅτι σοῦ λείπει μυστακοφόρος τις ἱππότης, ἐν ἀγαπᾷς τὰ χρυσᾶ ἐνδύματ' αὐτοῦ καὶ τοὺς χοροὺς τῶν ἀνακτόρων ἢ ὠχρὸς τις ποιητής, ἐὰν ᾗσαι φίλη τοῦ ῥωμαντισμοῦ.

Περὶ τῆς εὐτυχίας ὅμως οἱ ἄνθρωποι, ὅπως καὶ περὶ τῆς ὑπανδρείας, ἔχουσι διαφόρους ἰδέας ἀναλόγους τῆς ἀναπτύξεώς των, τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καὶ οἰκονομικῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀναγκῶν, αἵτινες τοὺς περιστοιχίζουσι. Σὺ λόγου χάριν ἴσως νομίζεις, ὅτι δύνασαι νὰ εὕρῃς τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς ἀγκάλας μελαγχρινοῦ τινος λοχαχοῦ, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀπεχθάνομαι ὅταν καταλαμβάνω ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν.

Ὁ "Ἕλλην εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, ὁ Ἰταλὸς εἰς μίαν μελωδίαν τοῦ Βελλίνη, ὁ Γερμανὸς ἐντὸς ἐνὸς ποτηρίου ζύθου, ὁ "Αγγλὸς ἐν τῇ μέθῃ καὶ ὁ Τούρκος εἰς τὸ ὄπιον· ἂν ἀφήσωμεν δὲ τὰς ἐθνικότητας κατὰ μέρος καὶ συλλάβωμεν ἐκ τοῦ ὧτός τὰ ἄτομα βλέπομεν, ὅτι ἡ πάσχουσα σύζυγος εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰ λουτρά τῶν Μεθάνων, ὁ ἀπατηθεὶς ἐραστής εἰς τὴν μέθην καὶ τὸ χαρτοπαίγιον, ὁ ἐν κακοῖς γηράσας εἰς τὴν θέαν τῶν κορασίδων καὶ ὁ αἰσθανόμενος πληξὶν καὶ ἀνίαν τοῦ βίου εἰς τὰς περιηγήσεις καὶ τὰ ταξείδια. Τὴν ἀνάγκην μάλιστα τῶν ταξειδίων αἰσθάνεσαι, ὡραία ἀνχνώστρια, πολὺ περισσότερον ὅταν ᾗσαι ἢ Ἀγγλικῆς κατασκευῆς ἢ κάτοικος τῶν κλασικῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ κονισερτῶδες καὶ καυστικὸν θέρος, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ βίος ἀποβαίνει καταδίκη. Τότε ἐπιθυμεῖς ἴσως νὰ εὕρισκεσο εἰς τὴν ὡραίαν Ἰταλίαν ἢ εἰς τὰς ἀρωματώδεις Ἀλπεῖς ἢ εἰς τὰ Ἠλύσια, οὐχὶ τῶν ἀρχαίων ἀλλὰ τῶν Παρισίων. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι ζητήματα χρόνου καὶ χρημάτων καὶ σεῖς αἱ γυναῖκες δυστυχῶς δὲν γνωρίζετε πῶς ἀποκτῶνται τὰ χρήματα. Ἀλλὰ

μὴ λυπεῖσθε, κυρίαί μου. Τάχα τί σημαίνει ἐν δὲν ἴδῃτε τὴν πραγματικὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν ἴδῃτε χαρτίνην εἰς τὴν σκηνὴν τῶν Ὀλυμπίων. "Ελθετε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν παράστασιν τῆς Loucretia Borgia καὶ σὰς βεβαιῶ, ὅτι ἐν διαστήματι δύο ὥρων θὰ περιηγηθῶμεν ὁλόκληρον τὴν Φερράραν καὶ τὴν Βενετίαν· θὰ τραγουγήσωμεν ἐντὸς μιᾶς γόνδολας τὸ ναυτικὸν ᾄσμα Ο! Venetia! benedetta la regina sei del mar. Ψυχὴ μου ρομάντσα! Ἡ μήπως θέλετε νὰ ἴδῃτε τὸ Παρίσι; τότε ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν παράστασιν τοῦ γέρω-Μαρτὲν ἢ τῶν δύο ὁρφανῶν. Μήπως θέλετε νὰ ἴδῃτε τὴν Αἴγυπτον; τότε ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν παράστασιν τῆς Αἰδᾶς, ἂν ὅμως θέλετε νὰ ἴδῃτε τὸν Βεσουδίου ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν παράστασιν τῆς Ἰόνης. Ἀλλὰ βλέπω, ὠραία ἀναγνώστρια, ὅτι σιγᾶτε, μήπως θέλετε ἄραγε νὰ ὑπάγῃτε εἰς τοὺς οὐρανοὺς; Τίς ἤξεύρει εἶσθε γυνὴ καὶ πιθανὸν καὶ τοῦτο νὰ ἦναι μία τῶν ἰδιοτροπιῶν σας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἴσως ἔχετε δίκαιον, διότι ἐκεῖ ἀνήκετε. Τότε ἄς ὑπάγωμεν κατὰ πρῶτον εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Φάουστ, διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν ἀποθέωσιν τῆς Μαργαρίτας. Ἢδη λάβετε τὸν βραχίονά μου καὶ σὰς ὑπόσχομαι ἐντὸς δύο μηνῶν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ θέρους νὰ περιηγηθῇτε σχεδὸν ὁλοκληρὸν τὴν ὑφήλιον. Ὅρίσατε εἰς τὸ τραμβάϊ· θὰ σταματήσωμεν εἰς τὰ Ὀλύμπια, ὅπου παίζεται ὁ Φάουστ.

*
* *

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ μάλιστα εἰς μικρὸν χωρίον αὐτῆς, ὅπου ἡ ξανθὴ Μαργαρίτα στρέφει τὴν ἡλακάτην τῆς, ἄδουσα ἀρχαῖον τευτονικὸν ᾄσμα. Θέλετε τώρα, ὦ ἀναγνώστρις, νὰ μάθητε καὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Φάουστ; Αὐτὴν βεβαίως θὰ τὴν γνωρίζετε, διότι πρόκειται περὶ νεότητος, γυναικὸς καὶ διαδόλου καὶ αὐτὰ τὰ τρία πράγματα φαίνεται ὅτι ἔχουσι μεγάλην σχέσιν μεταξύ των. Ἀρκεῖ λοιπὸν ὅτι εἶσθε γυνὴ καὶ μάλιστα ἀνεπτυγμένη. Ἄν ἐρωτᾶτε τώρα καὶ διὰ τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου, κανεὶς δὲν κάμνει τίποτε οὔτε αὐτὸς ὁ Μεφιστοφελῆς, διὰ τὴν ὑποκρινομένην δὲ τὴν Μαργαρίταν δεσποινίδα Monti εἶναι πολὺ βαρὺ τὸ μέρος τοῦτο, ἀφοῦ μάλιστα ἔχει φωνὴν γατίου, ὥστε μόνον ὡς Μαργαρίτα μεταξύ τῶν γάτων δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ νὰ ὀνομασθῇ Ἀσπρούλα.

Κρίμα, ὅτι τὸν ἀδελφὸν τῆς Μαργαρίτας δὲν ὑπεκρίνετο ὁ Δεζόρξιος! ἀλλὰ τέλος πάντων ὁ Ὀλύμπιος αὐτὸς Ζεὺς πρέπει καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον διότι ἐκοπίασε μέχρι τοῦδε πολὺ καὶ μόνον ἕνεκα αὐτοῦ ἴσως δικτηρεῖται καὶ ὁ ὀλυμπιακὸς κόσμος, ἅλως ὁ κ. Λαμπρούνας καὶ ὅλοι τοῦ οἱ θεοὶ θὰ ἐπήγαιναν κατὰ διαβόλου.

- Καὶ ὁ Φάουστ Ἑλίας πῶς σὰς φαίνεται;
- Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Μεριστοφελῆς ἀπὸ ὅλα τὰ γεράματα τοῦ ἀρᾷκε τὴν βραχνίλα κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν.
- "Ὡ τί ὦραία, τί ὦραία!
- Τί συμβαίνει;
- Νὰ ἡ ἀποθέωσις.
- Κ' ἐμὲ ἄλλος θεὸς μὲ κατέλαβεν ὁ παντοδύναμος Μορφεύς. Λοιπὸν αὔριον εἰς τὸ ἐλληνικόν.

*
* *

- Ὅριστε εἰς τὸ τραμβάϊ, φιλτάκη ἀναγνώστρις.
- Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν;
- Εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐλληνικόν, τὴν Γαλάτειν τοῦ Βασιλειάδου.
- Ἄς εἰσέλθωμεν.

Τὸ θέατρον δὲν εἶναι πλήρες· δὲν εἶναι πλήρες, διότι δὲν παριστάνονται οἱ Φυγάδες, οὔτε οἱ Πειραταί, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ πέσουν φουρνέλα, οὔτε τουφεκιάς· δὲν εἶναι πλήρες, διότι δὲν πρόκειται περὶ πληρονομίας τῆς Εὐας Μοραλές, οὔτε περὶ ὕψεων καὶ τίγρεων καὶ ποταμῶν καὶ τεράτων καὶ λοιπῶν...δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Θωμᾶ τοῦ παληοκαφενέ, οὔτε περὶ ἰνδῶν καὶ ἐγγλέζων, ἀλλὰ περὶ λεπτότητος αἰσθημάτων, περὶ ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ περὶ τῶν εὐγενῶν τῆς καρδίας παλμῶν. Πρόκειται περὶ ἔρωτος ὑψηλοῦ, περὶ πάλης τόσων αἰσθημάτων καὶ περὶ καταδίκης τῆς ἀχαριστίας. Καί, ἃς τὸ εἴπωμεν μεταξὺ μας, φιλτάκη ἀναγνώστρις, φαίνεται ὅτι τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν δὲν ἔχει τόσῳ λεπτὸν στόμαχον διὰ νὰ χωνεύτῃ ὅλα αὐτὰ τὰ φαγητὰ, οὔτε τόσῳ λεπτὰ ὦτα διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν μελωδίαν ὑψηλῶν ἰδεῶν. Ἴδου διατὶ ἀπόψε δὲν εἶναι πολὺς κόσμος· παρτήρησε μάλιστα ὅτι δὲν χειροκροτοῦνται τὰ ὠραιότερα μέρη, ἀλλὰ μόνον αἱ κραυ-

γαί καὶ φωνασκίαι. Ἰσω· τώρα λογιώτατός τις θὰ μᾶς ἔλεγε ὅτι πταίουσι οἱ ἡθοποιοί, οἱ ὅποιοι κακοσυνειθίζουσι τὸ κοινόν, μὴ ἀναδιβάζοντες συχνὰ ἐπὶ σκηναίῃς ἔργα κλασικὰ καὶ ὑψηλά. Εἰς τὸν βαρὺν ὁμῶς παρατηρητὴν ἀπαντῶμεν ὅτι τότε ὅλοι οἱ θεαταὶ θὰ τρέξουσιν κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν παντομίμαν καὶ ὁ δυστυχὴς Ταβουλάρης θέλει μείνει μετὰ τοῦ θιάσου τοῦ καρφωμένος ἐκ τῆς πείνης εἰς τοὺς τοίχους τῆς σκηναίῃς ὡς ἄφρων τις χρυσάλλης ὑπὸ ἀσπλάγχχνου ἐντομολόγου. Ζήτω λοιπὸν ἡ Εὐα Μεραλὲς ἡ ὁποία ἔδωκεν εἰς τοὺς ἡθοποιοὺς ἐκ τῆς κληρονομίας της σχεδὸν τὸ ἥμισυ, ζήτω καὶ τοῦ Ἰσπανοῦ Ριβείρου ποῦ τοῦ τὸν πῆραμε, ζήτω καὶ τοῦ Ἀνδρέα τοῦ σκοπευτοῦ, ποῦ τὸν ἐσκότωσε καὶ ἐγλύτωσε ὁ κόσμος ἀπὸ τέτοιον ἄτιμον κακοῦργον, ζήτω καὶ τοῦ Θωμᾶ τοῦ Παληοκαφενέ!

— Καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων φεύγωμεν καὶ ἡμεῖς; δὲν βλέπεις ὅτι ὅλοι ἔφυγον ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ δράματος;

— Ὡς βλέπω ἐνυστάξατε, ὦραία μου, λοιπὸν ἄς φύγωμεν· φαίνεται ὅτι σᾶς ἀρέσκουν περισσότερον οἱ Πειραταί· γυναικες καὶ πειραταὶ συμφωνοῦν κάλλιστα διότι καὶ οἱ δύο εἶναι ἀρπακτικὰ θηρία. Λοιπὸν αὔριον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

*
*

— Ὅρισατε εἰς τὸ τρυμνάδι, φιλιτάτη ἀναγνώστρις, διότι θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

— Καὶ τί εἶναι ἀπόψε;

— Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.

— Καὶ αὔριον;

— Ὁ Περιπλανώμενος.

— Καὶ μεθαύριον;

— Ὁ Περιπλανώμενος.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ὁ Περιπλανώμενος.

— ὦ θεέ μου! λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ἰουδαῖος θὰ καρφώσῃ τοσούτους χριστιανοὺς ἐπὶ τὴς νύκτας εἰς τὰ ξύλα τοῦ Ἀπόλλωνος!!

— Ναὶ ἀλλ' ἔχει τὸ δράμα τοῦτο τόσας περιπετείας, τόσας σκηνας, ὥστε θὰ διασκεδάσωμεν ἄλλως τε καὶ ὁ Ἀλεξιάδης

εἶνε ἀμίμητος ὡς γέρων ἀπόμαχος Δαχσέρτης, θὰ ἴδωμεν καὶ τὸν χορὸν καὶ τόσῃ καὶ τόσα ἄλλα. Ἴδου ἀνοίγεται ἡ αὐλαία καὶ ἀρχίζει ὁ πρόλογος. Πόσαι μεταλλαγαὶ σκηνῶν! Νὰ καὶ τὸ γέρων Δαχσέρτης, ὁ κύριος Ἀλεξιάδης καὶ μοῦ φαίνεται πῶς καὶ αὐτὸς ἔρχεται διὰ καμμίαν κληρονομίαν, ἣτις ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν καλογήρων, ἐπειδὴ αἱ ἐπίγειοι κληρονομίαι εἶνε ἴσως προτιμώτεραι ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῶν οὐρανῶν.

Τὸ δρᾶμα εἶνε καλὸν διὰ τὴν σύνδεσιν, πρὸ πάντων δι' ἐκείνους οἵτινες δὲν ἀνέγνωσαν τὸ μυθιστόρημα. Ἡμεῖς ὅμως οἵτινες τὸ ἀνεγνώσαμεν, φεύγομεν τὴν τετραέσπερον ὑγρασίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, χειροκροτοῦντες τὸν μηχανικὸν τῆς σκηνῆς διὰ τοὺς κόπους του.

*
* *

"Ἄλλο δὲν μᾶς μένει παρὰ ἡ παντομίμα καὶ ὁ Βόλπης μὲ τὰ ζῶα του. "Ἄς εἰσέλθωμεν πρῶτον εἰς τὴν παντομίμαν. Ἴδου ἡ Γενοδέφα, ἡ ὁποία διὰ τὴν νύκτα φωνὴν εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός της, ἐνῶ τὸ στόμα της κατεδίκασεν εἰς σιγὴν, κινεῖ τοὺς βραχίονας ἐρρυθμῶς ὡς κώπας βασιλικῆς λέμβου. Ἄλλ' ὅμως ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ὡραία καὶ τὴν ὁμιλίαν της ἀναπληροῖ ἡ ἐκφραστικότης τῶν μελῶν της. "Ἀμποτε ἡ γυνὴ καθ' ὅλον τὸν βίον της νὰ παρίστανε παντομίμαν καὶ οὐδέποτε νὰ ὠμίλει· αὐτὸ ὅχι μόνον θὰ ἔθελγε τὸν ἄνδρα ἀλλὰ θὰ ἦτο καὶ πρὸς ὄφελός της διότι πολλὰ θὰ ἐγλύτωνα ξυλοκοπήματα. Πλὴν ἡξεύρετε, ὡραία ἀναγνώστρια, πόθεν προῆλθεν ἄραγε ἡ γέννησις τῆς παντομίμας; Πῶς ὁ ἄνθρωπος ἠθέλησεν, ἐνῶ εἶνε ὁμιλητικὸν ζῶον, νὰ γείνη ἐπὶ σκηνῆς ἄφωνος ἰχθυῶς!! "Α! βλέπω, ὅτι σιγαῖτε καὶ διὰ παντομίμας μοὶ ἀποκρίνεσθε ὅχι· τὸ ἀναγινώσκω εἰς τὰς ὡραίας ὁφρῦς σας. Ἐγὼ λοιπὸν νὰ σᾶς λύσω τὴν ἀπορίαν. . . .

Ἡ παντομίμα ἔλαβε τὴν ἀρχὴν της ἀπὸ τὰς ὡραίας γυναῖκας, αἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε καὶ ἀνόητοι (σεῖς ἀνήκετε μόνον εἰς τὴν πρώτην τάξιν,) καὶ αἱ ὁποῖαι ὅταν κινουῦνται μόνον, ὅταν ἐκφράζωσί τι διὰ τοῦ βλέμματος, χωρὶς νὰ θέτωσι τὴν γλῶσσάν των εἰς ἐνέργειαν, παριστάνουν κατὰ τι ἀγγελί-

κόν· κατ' αὐτήν τὴν ἔποψιν ἡ παντομίμα ἔχει καὶ τὰ καλὰ τῆς καὶ μόνον τοιαύτην ἐγὼ τὴν προτιμῶ. . . . 'Αλλ' ἰδέτε πόσον καὶ τὸ κοινὸν μένει ἄφωνον ἐκ προσοχῆς!! Θαρρεῖ τις, ὅτι σιωπᾷ διὰ νὰ μὴ χάσῃ καμμίαν λέξιν τινὸς παντομιμιτῆς. 'Εν τούτοις κἄποτε ἀκούονται καὶ τινες φωναὶ ἀπὸ σκηνῆς· αἱ-τινες εἶνε φωναὶ μᾶλλον ζώων ἢ ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο ἡ παντομίμα σχετικῶς πρὸς τὸ κοινὸν σημαίνει ἀποκτίνωσιν.

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μεταξὺ τῶν θεατῶν οἱ πλεῖστοι ἀνέχου-ν εἰς τὴν ἀνεπτυγμένην λεγομένην τάξιν, προσέχοντες ἐν κταυυκτικῇ σιγῇ καὶ ἐν ῥετιγγότῃ περιβεβλημένοι.

— Αἱ καὶ τί σημαίνει τοῦτο; τί ἤθελες τάχ· εἰπεῖ ἐὰν ἔβλε-πες ἐν ζῶν τοῦ Βόλπη μὲ ῥεδιγγότῃ καὶ φαβορίτς, ὁμοιάζον ἀπαράλλακτα ἐνδὸς πολιτικοῦ;

— "Ετσι αἱ; λοιπὸν ἄς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Βόλπη.

*
* *

Ἴδου ὁ κύριος Βόλπης θιασάρχης, τὸν ὁποῖον ἤθελε ζηλεύ-σει καὶ ὁ 'Αλεξιάδης διὰ τὴν εὐπείθειαν τοῦ θιάσου του.

'Ομιλεῖ πρὸς τὰ ζῶα του διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῆς μάστι-γος μὲ τινα ζωώδη γρυλλισμόν, ὡς νὰ προσπαθῇ τοιοῦτοτρόπως νὰ γείνη καταληπτὸς πρὸς τοὺς ἀρτίστας του. Βλέπω τὸν ἔνθου Κокὸν τόσο λαμπρὸν καὶ προσεκτικὸν μάγειρον, ὥστε παίζει τὸ μέρος πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κωμικοὺς τινας τοῦ 'Ελληνικοῦ θιά-σου, οἵτινες δὲν ξεύρουν τί λέγουν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. 'Ὡς πρὸς αὐτὸ εἶνε ἀξιεπαινος ὁ Κокός, διότι προσέχει νὰ μὴ χαλάσῃ τὴν σοῦπαν τοῦ θιασάρχου του.

"Όταν δὲ σκεφθῇ τις εἰς ποίαν ἀνάπτυξιν δύνανται νὰ φθάσουν τὰ ζῶα καὶ εἰς ποίαν ἀποκτίνωσιν ὁ ἄνθρωπος, θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Βόλπη εἶνε παρκαπολὺ μι-κρός καὶ ὅτι πρέπει νὰ αὐξήσῃ διὰ τῆς προσλήψεως τινῶν πρ ο σ ῶ π ω ν, οὕτως ὥστε νὰ μὴ βλέπωμεν μόνον τὰ μαγει-ρεύματα τοῦ Κокοῦ καὶ τὴν 'Αραβικὴν ἵπποδρομίαν εἰς τοῦ Βόλ-πη ἀλλὰ καὶ βουλὴν καὶ δικαστήριον καὶ παρκατᾶτες ἐλληνικὰς καὶ διαδηλώσεις ἀντιπολιτευομένων, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Βόλπης κά-μνει μεγάλην χρῆσιν σουμάδς καὶ φαβορίτς, ὑψηλοῦ καπέλ-λου καὶ ῥετιγγότς.

— Ἀλλὰ τί νόστιμος εἶνε ἐκεῖνος ὁ πίθηκος ποῦ κρατεῖ ἐν φανάρι ὀπισθεν τῆς κυρίας, ἥτις εἶνε σκύλλα!!.

— Καὶ ποῖος πίθηκος τοῦ πολιτισμοῦ δὲν κρατεῖ σήμερον ἐν φανάρι ὀπισθεν μιᾶς κυρίας Σκύλλας;

— Ὡς πρὸς αὐτὸ κρύβε λόγια, φίλτατε ἀναγνώστα, πρὸς χάριν τῆς ἀναγνώστριάς.

Καὶ μήπως τὰ αὐτὰ παιχνίδια δὲν δύνανται νὰ κάμουν καὶ τόσοι ἄλλοι; Διατί τάχα νὰ θαυμάσω τὴν κατσίκαν, ἥτις στηρίζεται διὰ μίαν μόνον στιγμὴν εἰς τὰ χεῖλη μιᾶς μπουτίλλιας, ἐνῷ ὁ τάδε κρασοπατέρας ταγματάρχης ἐστήριξεν ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του εἰς τὰ χεῖλη μιᾶς μπουτίλλιας! καὶ ὁ κ. Γ. ἐπάνω εἰς μίαν τράπουλαν παιγνιοχάρτων; Πῶς νὰ θαυμάσω τὸν πίθηκον μὲ τὸ ὑψηλὸν καπέλλον, ἀφοῦ τόσοι νεανίσκοι τελειοποιήσαντες ἐν τῷ ἐξαμήνῳ τὰς σπουδὰς των ἐν Παρισίῳ, ἐπανέρχονται ὑψηλοκάπελλοι, διὰ νὰ μὴ εἴπω ὑψηλοὶ-κάπηλοι! Πῶς νὰ θαυμάσω τὴν ἄρκτον, ἥτις περιπατεῖ ἐπὶ μιᾶς ὀλοκλήρου σφαίρας, ἀφοῦ ὁ συμπατριώτης της πανσλαβισμὸς πλησιάζει νὰ καταλάβῃ ὀλόκληρον τὴν ὑφήλιον!

Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἐπέσαμεν πάλιν εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ θὰ συμπέσῃ ἐκ νέου ὁ λόγος περὶ ζώων, φαβορίτας καὶ ρετιγ-γότας.....

Λοιπὸν, ὦ ἀναγνώστα μου καὶ ὠραία ἀναγνώστρια, σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ἡ περιοδεία μου ἤτο μέχρι τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα μόνον ἅπαξ πρέπει τις νὰ βλέπῃ διότι ἄλλως ἐπέρχεται ἀπογοήτευσις.

Σᾶς ἐγκαταλείπω λοιπὸν καὶ πιστεύω τοῦ χρόνου πλέον νὰ σᾶς ἐπανίδω.

Καλὴν νύκτα σας!

Αὐγούστος, 1885.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ